

- 4) Apelācijas sūdzības lietās C-623/16 P un C-624/16 P noraidīt.
- 5) Scuola Elementare Maria Montessori Srl sedz pusi savu tiesāšanās izdevumu, kas tai radušies saistībā ar apelāciju lietā C-622/16 P, kā arī divas trešdaļas Eiropas Komisijas tiesāšanās izdevumu, un savus tiesāšanās izdevumus, kas attiecas uz prasību Eiropas Savienības Vispārējā tiesā lietā T-220/13.
- 6) Eiropas Komisija attiecībā uz saviem tiesāšanās izdevumiem sedz vienu trešdaļu to izdevumu, kas attiecas uz prasību Eiropas Savienības Vispārējā tiesā lietā T-220/13, un tiesāšanās izdevumus, kas attiecas uz apelācijām lietās no C-622/16 P līdz C-624/16 P, un attiecībā uz Scuola Elementare Maria Montessori Srl tiesāšanās izdevumiem – vienu trešdaļu tiesāšanās izdevumu, kas attiecas uz prasību Eiropas Savienības Vispārējā tiesā lietā T-220/13, un pusi tiesāšanās izdevumu, kas attiecas uz apelāciju lietā C-622/16 P, kā arī tos, kas radušies lietā C-623/16 P.
- 7) Itālijas Republika pati sedz tiesāšanās izdevumus, kas tai radušies lietās no C-622/16 P līdz C-624/16 P.

⁽¹⁾ OV C 38, 6.2.2017.

Tiesas (virspalāta) 2018. gada 6. novembra spriedums (Bundesarbeitsgericht (Vācija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – Max-Planck-Gesellschaft zur Förderung der Wissenschaften eV/Tetsuji Shimizu

(Lieta C-684/16) ⁽¹⁾

(Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Sociālā politika – Darba laika organizēšana – Direktīva 2003/88/EK – 7. pants – Tiesības uz ikgadēju apmaksātu atvaļinājumu – Valsts tiesiskais regulējums, kurā ir paredzēta neizmantojama ikgadējā atvaļinājuma un finansiālas kompensācijas par minēto atvaļinājumu zaudēšana, ja darba ņēmējs nav iesniedzis atvaļinājuma pieprasījumu pirms darba attiecību izbeigšanas – Direktīva 2003/88/EK – 7. pants – Valsts tiesību atbilstīgas interpretācijas pienākums – Eiropas Savienības Pamattiesību harta – 31. panta 2. punkts – Atsauksmās iespēja strīdā starp privātpersonām)

(2019/C 16/05)

Tiesvedības valoda – vācu

Iesniedzējtiesa

Bundesarbeitsgericht

Pamatlietas puses

Prasītāja: Max-Planck-Gesellschaft zur Förderung der Wissenschaften eV

Atbildētājs: Tetsuji Shimizu

Rezolutīvā daļa

- 1) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2003/88/EK (2003. gada 4. novembris) par konkrētiem darba laika organizēšanas aspektiem 7. pants un Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 31. panta 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tiem pretrunā ir tāds valsts tiesiskais regulējums kā pamatlietā aplūkots, atbilstoši kuram, ja darba ņēmējs nav pieprasījis izmantot savas tiesības uz ikgadēju apmaksātu atvaļinājumu attiecīgajā atsaucē laikposmā, šis darba ņēmējs šā laikposma beigās automātiski un iepriekš nepārbaudot, vai darba devējs viņam faktiski ir devis iespēju izmantot šīs tiesības, it īpaši, sniedzot tam atbilstošu informāciju, zaudē ikgadējā apmaksātā atvaļinājuma dienas, ko viņš ir ieguvis saskaņā ar šīm tiesību normām minētajā laikposmā, kā arī attiecīgi savas tiesības uz finansiālu kompensāciju par šo neizmantojamo ikgadējo atvaļinājumu gadījumā, ja darba attiecības tiek izbeigtas. Šajā ziņā iesniedzējtiesai, ņemot vērā valsts tiesības kopumā un piemērojot tajā atzītās interpretācijas metodes, ir jāpārbauda, vai tā var šīs tiesības interpretēt tādējādi, ka tiek garantēta Savienības tiesību pilnīga efektivitāte.

- 2) Gadījumā, ja tādu valsts tiesisko regulējumu, kāds tiek aplūkots pamatlietā, nav iespējams interpretēt tādējādi, lai tiktu nodrošināta tā saderība ar Direktīvas 2003/88 7. pantu un Pamattiesību hartas 31. panta 2. punktu, no šīs pēdējās minētās tiesību normas izriet, ka valsts tiesai, kas izskata strīdu starp darba ņēmēju un viņa bijušo darba devēju, kam ir privātpersonas statuss, minētais valsts tiesiskais regulējums nav jāpiemēro un ir jānodrošina, ka, ja šis darba devējs nevar pierādīt, ka tas ir izmantojis vajadzīgo rūpību, lai darba ņēmējs varētu faktiski izmantot ikgadējo apmaksāto atvaļinājumu, uz ko viņam bija tiesības atbilstoši Savienības tiesībām, minētajam darba ņēmējam nevarētu tikt atņemtas ne viņa iegūtās tiesības uz šo ikgadējo apmaksāto atvaļinājumu, ne attiecīgi darba attiecību izbeigšanas gadījumā finansiāla kompensācija par neizmantoto atvaļinājumu, kas šajā gadījumā tieši ir jāmaksā attiecīgajam darba devējam.

⁽¹⁾ OV C 104, 3.4.2017.

Tiesas (trešā palāta) 2018. gada 14. novembra spriedums (*Verwaltungsgerichtshof* (Austrija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – *Danieli & C. Officine Meccaniche SpA u.c./Regionale Geschäftsstelle Leoben des Arbeitsmarktservice*

(Lieta C-18/17) ⁽¹⁾

(Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Jaunu dalībvalstu pievienošanās – Horvātijas Republika – Pārejas pasākumi – Pakalpojumu sniegšanas brīvība – Direktīva 96/71/EK – Darba ņēmēju norīkošana darbā – Horvātijas un trešo valstu valstspiederīgo norīkošana darbā Austrijā ar Itālijā reģistrēta uzņēmuma starpniecību)

(2019/C 16/06)

Tiesvedības valoda – vācu

Iesniedzējtiesa

Verwaltungsgerichtshof

Pamatlietas puses

Prasītāji: *Danieli & C. Officine Meccaniche SpA*, *Dragan Panic*, *Ivan Arnautov*, *Jakov Mandic*, *Miroslav Brnjac*, *Nicolai Dorassevitch*, *Alen Mihovic*

Atbildētājs: *Regionale Geschäftsstelle Leoben des Arbeitsmarktservice*

Rezolutīvā daļa

- 1) LESD 56. un 57. pants, kā arī Akta par Horvātijas Republikas pievienošanās nosacījumiem un pielāgojumiem Līgumā par Eiropas Savienību, Līgumā par Eiropas Savienības darbību un Eiropas Atomenerģijas kopienas dibināšanas līgumā V pielikuma 2. nodaļas 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalstij ir tiesības ierobežot horvātu darba ņēmēju, kurus nodarbina Horvātijā reģistrēts uzņēmums, norīkošanu darbā, pieprasot darba atļauju, ja šo darba ņēmēju norīkošana darbā notiek, viņus Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 96/71/EK (1996. gada 16. decembris) par darba ņēmēju norīkošanu darbā pakalpojumu sniegšanas jomā 1. panta 3. punkta c) apakšpunkta nozīmē norīkojot uz citu dalībvalsti reģistrētu uzņēmumu, lai tas sniegtu pakalpojumus pirmajā no šīm dalībvalstīm.
- 2) LESD 56. un 57. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalstij nav tiesību pieprasīt, lai trešo valstu valstspiederīgajiem, kurus uz citā dalībvalstī reģistrētu uzņēmumu, lai tiktu sniegti pakalpojumi pirmajā no šīm dalībvalstīm, norīkojis uzņēmums, kas arī ir reģistrēts šajā citā dalībvalstī, būtu darba atļauja.

⁽¹⁾ OV C 144, 8.5.2017.